

Після кількох днів щастя
якому не міг дати назви —
Знов почуваю радість муки радість злощастя.
Трамвай досяг мене ніби нічого,
Ніби усе по-старому, ніби
нічого не сталось, в собі хороню я слова
ще не сказані мною і в погляді серця
мого я ховаю всі павзи.

А тепер сиджу дома
й не можу в думках розібратися.
Після кількох днів щастя...
Не курив — сьогодні п'ятий
день — і зараз я закурюю
першу папіросу.
Упрохала вона не курить
поки пройде у мене бронхіт.
Гой, розчиняйте всі вікна, хай увірвесь у
груди вогкість
туману, хай покриють, осріблять серце
моє передранішні роси —
Смерті холодній я шлю найпривітніше слово —
хай буде їй мій останній останній привіт.

Після кількох днів щастя ниюча павза.
Знову дні туги, розпачу хвилі болючі —
найбільш їх люблю я.
Буде так тоскно. Буду по місту блукать.
А на серці прикра клявза...
...В осінніх муках блукать... Люблю, люблю...
Її люблю... Блукання люблю...
Тугу, муку люблю я.

8. XI. 1916. Владивосток

З книги «П’єро кохає»:

Текст наводиться за збірником «Михайль Семенко. Поезії», 1990 .